

[Erik Østergaard.]

undringsværdigt, hvad mange når på dette felt; men dygtighed gør det ikke alene, der må også kapital til.

Her kommer det forhold ind i billedet, som det foreliggende forslag til folketingsbeslutning giver udtryk for, nemlig at der bør skabes en låneordning for disse første-gangsetablerede. På det almindelige låne-marked vil det ofte for det første være for dyrt og for det andet være vanskeligt at hente penge hjem til den sag. I øvrigt vil det ofte være praktisk talt umuligt.

Som de uafhængige tidligere har fremført, finder jeg det i høj grad rimeligt, at det frie erhvervs unge støttes på samme måde som den studerende ungdom. Det er jo ikke kon-tante tilskud, der er tale om i denne forbindelse, men en låneordning til gavn for disse unge landbrugere, for at man på den måde kan hjælpe dem over et dødt punkt. En sådan ordning ville være med til at fastholde en god del af den bedst egnede ungdom ved landbruget, og man kan roligt sige, at de fortjener denne støtte.

Der har nu fra forskellige sider været fremført mange betænkeligheder angående dette forslag, som er stillet af det radikale venstre. Jeg vil slutte med at sige, at betænkelighederne vil jeg gemme til senere; jeg finder det formålstjenligt, at dette forslag er fremsat, og de uafhængige kan anbefale forslaget.

Bækgaard: Jeg skal på mit partis vegne gøre nogle bemærkninger om forslag til folketingsbeslutning om ændringer i retten til at bringe underskud ved driften af landbrugsejendomme til fradrag i anden erhvervsindtægt.

Ved folkeafstemningen den 25. juni 1963 blev et lovforslag om bopælspligt forkastet af vælgerne, selv om det kort forinden her i folketinget var blevet vedtaget, bl. a. ved hjælp af det radikale partis stemmer. Ligesom det forslag, vi har til behandling i dag, tog det i høj grad sigte på den kategori af samfundsborgere, vi i almindelig tale kalder bylandmænd.

Efter min mening er der dog helt afgørende forskel i sigtet mellem de to omtalte forslag. Medens bopælspligtlovforslaget i 1963 berørte den enkelte borgers frihed til at eje og bosætte sig, som han ønsker — en

frihed, som de uafhængige tillægger stor betydning — har det foreliggende forslag til folketingsbeslutning efter min bedømmelse et rent økonomisk sigte, som måske, såfremt det bliver vedtaget, på længere sigt kan have nogenlunde samme virkning, men altså ud fra helt andre principper. Derfor kan jeg på mit partis vegne i lidt omskrevet form sige til den ærede ordfører for forslagsstillerne: frisk mod, Jacob, med lidt hjælp fik du da intet ondt bedrevet i 1963, så kil bare på nu!

Om selve lovforslaget kan der ikke være stort at sige, da det kun drejer sig om en opfordring til regeringen om at fremsætte et lovforslag om ændringer i ligningsloven, men jeg kan da være helt enig med de ærede forslagsstillere i, at det må være rimeligt, at der skabes mulighed for at fradrage ét års underskud over et eller måske flere næstfølgende års overskud. Jeg tænker her på de mange dårlige landbrugsbygninger, der findes, og som gerne er noget af det første, en eventuel bylandmand giver sig i gang med at forny eller restaurere. Det er for mig at se en såre nyttig og god indsats, som ikke gerne skulle stilles hindringer i vejen af en usmidig lovgivning. Men som sagt, det er er alt sammen noget, der bedst kan drøftes, når et lovforslag foreligger, og jeg kan slutte med på mit partis vegne at anbefale, at et sådant snarest fremsættes.

Nu har jeg så siddet og lyttet, især til hvad der blev sagt fra venstres og de konservatives side, og disse betragtninger om det radikale partis fortid kan måske være rigtige. I de sidste dage er der snakket så grumme meget i blomstersprog, så vi kan jo gå over i dyresproget i stedet for. For mig at se er det radikale parti at sammenligne med en hest, der efter venstres og konservatives ideer ikke har trukket på den hammel, den skulle have gjort, i de sidste, jeg tror, der blev nævnt 7 år, men der kan jo ske det, at når de endelig bliver fri, opdager de ikke helt, at de er det. Derfor kan jeg ikke tro, at det kan være rigtigt nu at gøre dem bebredelser. Det radikale venstre er altså blevet fri, men de skal have tid til at opdage det, ellers bliver de ved at være stædige.

Svend Haugaard: Ja, man bliver helt uhyggelig til mode ved den sidste ros her,